

tidsspildende Maade, hvorpaa Sagen siden er blevet behandlet i Landbrugsministeriet. Derimod kan Mindretallet ikke tiltræde de Betragtninger, som det nævnte Mindretal har anstillet over Lovforslaget og dets Betimelighed. Mindretallet maa benægte Rigtigheden af den Anskuelse, at en Arvefæsteafgift kan betragtes som Renter af en 1ste Prioritet. En Kornafgift er ingen Prioritet, selv om den sikres i en fast Ejendom; den adskiller sig endogsaa i en ganske væsentlig Grad fra en Prioritet derved, at Afgiftens Størrelse veksler med Konjunkturerne.

Mindretallet mener, at der overhovedet ikke alene ikke er Grund til at fremtvinge en Afløsning, men at dennes Lovlighed endogsaa er højst tvivlsom, da man dog vanskelig kan hævde, at Almenvellet kræver, at en Afgiftsform skal afskaffes og forbydes, med hvilken der i saa mange Aar har hersket Tilfredshed og med god Grund, eftersom det maa siges at være praktisk og nyttigt, at Afgiftens Størrelse retter sig efter Konjunkturerne, hvad der just er Tilfældet med Kornafgifter. Det er saa langt fra, at der har hersket Utilfredshed med denne Afgiftsform tidligere, at skønt der fra 1842 og indtil vore Dage har været gjort talrige Tilbud til Afgiftsyderne om Afløsning af Kornafgifterne baade fra privates og fra Stiftelsers Side, og som oftest meget gunstige Tilbud, er disse dog ikke i nogen Udstrækning blevet benyttet, selv ikke efter at Staten i 1913 har tilbudt Afløsning med store Ofre. Naar imidlertid i de sidste Aar Arvefæsterne i større Grad end tidligere har sluttet sig til Ønsket om Afløsning, er det sikkert, fordi Krigen har medført saa høje Kornpriser, at en Afløsning i dette Øjeblik formodes at være gunstig for Yderne — den Gang Priserne i 80—90'erne var lave, talte ingen derom —, det er altsaa ikke, fordi selve denne Afgiftsform er uheldig, men fordi Yderne haaber at vinde ved Afløsning i dette Øjeblik. Men det er dog ikke en Statsopgave at begunstige den ene Klasse Borgere paa den andens Bekostning.

En Tvangsafløsning overfor de private er efter Mindretallets Mening en ganske uberettiget Indgriben fra Statens Side i den private Kontraktfrihed, som vil kunne medføre de mest skæbnesvangre Konsekvenser i Fremtiden for Samfundet, og som Mindretallet derfor maa modsætte sig.

Denne principielle Grund kan selvfølgelig ikke være afgørende for Mindretallet, hvor der er Tale om Afgifter, som oppebæres af Stiftelser og andre Institutioner, som Staten disponerer over, men trods dette kan Mindretallet dog heller ikke for Kommunitetets, Sorø Akademis, Universitetets og lignende Institutioners Vedkommende anbefale Afløsningen. Som af Kvæstor i en Skrivelse af 20. December 1915 fremhævet (se Underbilag 3 til Bilag 3) vil en saadan Afløsning rumme de største Farer for disse Institutioner, baade af finansielle Hensyn, idet der altid vil være Fare for Opspising af de frigjorte Kapitaler, og fordi de paagældende Institutioner derved gøres saa afhængige, at de ikke længere i samme Grad som hidtil vil kunne opfylde deres Formaal i Samfundets Tjeneste. Finder Lovgivningsmagten det imidlertid rigtigt at afløse dem, hvor Staten har Bestemmelsesretten, kan den jo gøre det, men hvis Afløsning finder Sted uden Ydelse af fuld Erstatning fra Ydernes Side, maa Staten tilskyde det manglende.

Til det anførte skal Mindretallet føje, at de foreslaaede Afløsningssummer, som er mindre end alle eller saa godt som alle de Afløsningssummer, som er betalte hidtil ved frivillig Afløsning, efter Mindretallets Mening er aldeles ufyldestgørende. Vil man bedømme Værdien af Ydelserne, maa man se paa Nutiden og Fremtiden mere end paa en forlængst svunden Fortid, hvis Priser formentlig neppe i en overskuelig Fremtid vil vende tilbage. En Afløsning, som ikke yder fuld Erstatning, er grundlovsstridig, saa alene af den Grund maa Mindretallet indstille at stemme imod Lovforslaget.